

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δὺο κ' ἐννιακόσα
καὶ χαρὰ ὅσον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κ' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
ὅστιν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπεύθειας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κτ' ὃ φρ' ἀγα κα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὀ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπή
δι' ἡμῶν σώματα «Ρώμη» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὄμοιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μῖνος Ἀπρίλιον,
ποῦ φιλοῦντ' ἄχθοροι καὶ φίλοι.

Ἐξήντα κ' ἑπτακόσα
κ' ὄρη τῶ Παύχα τόσα.

Τροπάρια πολιτικὰ παρὰπολὶ παθνητικὰ.

Ἦμεῖς τὸ βασιλεῖον τὸ πλούσιον
Σιμόπουλο, Ζαχίμη καὶ Κορριάτη,
ἀχώριστον Τριάδα κ' ὁμοούσιον,
προστάταριν τῶ τόπου τῶ σακάτη.

Ἐν ὄμοιοι, ἐν ὄργάνοις, ἐν πομπῇ
Τριάδα προσκυνοῦμεν τριλαμπῆ,
μὲ δύο μόνον στόμακα λαλοῦσαν
κ' ὄλων τὰς ἀκοὰς κατακρηλοῦσαν.

Ἐπὶ ποδὸς εἰδείπνησε
κ' ἐμύθησε κ' ἠγρύπνησε,
μυκτὰ πολλῶν ἐγένωσε,
τὴν πίστιν διετράνωσε.

Τοὺς φίλους διετρήσασθε,
μὲ τούτους ἐμαρτύρησθε,
κ' ἕνα πρωτὸ πρὸς τὰς ἑπτὰ
τὸν ἄρκαζε σὲ δὴ ὀ λεπτά.

Δι' τὴν μεγαλύνομεν
κ' ἐμπρὸς τῆς γόνου κλίνομεν.

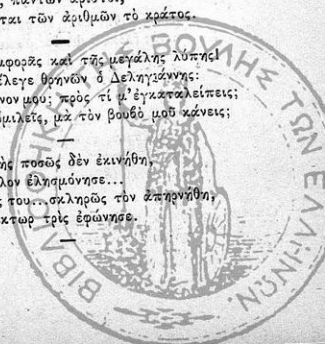
Χαῖρε, Τριὰς ἀχώριστος
ἀγάπης κ' ὁμοοίας...
κατήντησες ἀχώριστος
ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας

Ἦ θάματα καὶ πράγματα!
κ' ὅταν πρὸς τὰ χαράγματα
ὁ Θεοδώρης ἐφθέγγετο, πᾶς ἄλλος ἐκοιμάτο,
καὶ μόνον ὁ Σιμόπουλος ἀγρύπνιος ἠκούετο.

Μόνον αὐτὸς ἐφλέγετο σὺν Μουσεῶς βέτατος...
χαίρετε, παμμακάριστοι,
χαίρετε, πάντων ἀριστοί,
ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται τῶν ἀριθμῶν τὸ κράτος.

Ὡ! τῆς μεγάλης συμφορᾶς καὶ τῆς μεγάλης λύπης!
πρὸς Δεληγεωργῶν ἔλεγε θρηνοῦν ὁ Δεληγιάννης:
πρὸς τί μ' ἀφίνεις μόνον μου; πρὸς τί μ' ἐγκαταλείπεις;
πρὸς τί καὶ σὺ δὲν ὀμιλεῖς, μὰ τὸν βοῦδὸ μὸς κάνεις;

Ἐκεῖνος, ὅμως ἀπαθὴς ποσὸς δὲν ἐκίνηθη,
τὸν φίλον ἐληθμόνησε...
φεῖ! τῆς ἀχαριστίας του... σκληρῶς τὸν ἀπηνήθη,
κ' ἀλέκτω τρεῖς ἐφάνησε.

Τούτον ἰδὼν ὁ Θεωδωρὸς γὰρ πεισμα καὶ γενναίᾳ
 συμβουλίῳ ἐποίησα μαζὶ μετὸν Κορριάτην,
 κ' ὡς θάψαμα ζῆνον καὶ καινόν!... σὲ δευτὰ λεπτὰ τὸν ᾤψισαν,
 καὶ πάντες συνεχείροντο Τριάδα τὴν ἐρίψαν.

Μὲ θάψαμα ἔστησαν λαοὶ καὶ κόσμος διεσείσθη
 πῶς εἰς διάστημα λεπτῶν ἐκείνου ἐψηρίσθη,
 ὁ μῆνας ὅλους προκαλῶν
 πρὸς ἀμιλλαν τὰς γλώσσας,
 κ' ἔδρακ πατέρων ὑπὸν ἠλῶν
 εἰς ἔδρακ καθήλωσας.

Ἐδῶν δὲ κ' ἠλάλαζον συγχίροντες ἀλλήλους:
 δευτὸ τὸ θαυμ' ἀγγεῖλωμεν καὶ πρὸς ἔθρους καὶ φίλους.
 Σήμερον εὐψήσιαμεν τὸν λαύμαζον τὸν ὠσάντα,
 τὴν μετ' ἑσπέρου ἀκαυθῶν τοσούτους στεφανώσαντα
 καὶ τοὺς γυμνοὺς ἐνδύσαντα μετ' ἑσπέρου ἱμάτιον...
 σήμερον ὁ Θεωδωρὸς εἰσήλθε 'στὸ δωμάτιον
 μαζὶ μετὸν Τριάδα,
 κ' ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα.

Σήμερον ὁ θάλλων γέρον
 ἐξενόκτισε μακροκίρων
 μετ' ὃ πῦρ τοῦ Προμηθέως,
 κ' ἔθρου σήμερον βράθεος
 τὴν ὄργην τοῦ κατευνάζει
 καὶ τετέλεσται φωνάζει.

Σήμερον ὁ Θεωδωρὸς παραιτεῖ καὶ τοὺς θεσμούς
 καὶ τοὺς ἄλλους περασμούς.

Σήμερον ὁ Θεωδωρὸς τοὺς συμμάχους ἐνοήσας,
 μυστικὴν ἐγένεθ' ἰδέσθαι,
 σήμερον ὁ Στρατηγάτης, ὁ τὸν Ἄρην ἀρτυρίσας,
 κατενίκησε τὸν ὕπνον.

Ποῦ τὸ χεῖρ τοῦ Μορφέως;
 ποῦ τὸ νεῖκος; ποῦ τὸ κράτος;
 τῆς Βουλῆς ὁ κεραυτὸς
 τὸν ἐνίκησε προσράτως.

Ὁ Μορφέως, ὅπου ρέγων ὑπνώττει,
 μὲς 'στῆς νύκτας ἐγένεθ' ἐκ σκότη.
 Ἐπικράνηθ', καὶ γὰρ ἀρτυρίσθη
 τῶν ρεγγῶντων πατέρων τὸ μῆνος,
 ἐπικράνηθ', καὶ γὰρ ἐψηρίσθη
 συνδρομῇ τῆς Κορδόνικ ἐκείνου.

Ἐπικράνηθ', καὶ γὰρ θὰ προσβλέπη
 κενὰς ἔδρακ ὁ φούδος μακροκίρων,
 ἐπικράνηθ', καὶ γὰρ τὸ σκαλεπὶ
 δὲν θὰ σβύνη τὴν δίψαν πατέρων.

Ἐπικράνηθ', καὶ γὰρ διανοίγουν
 τοὺς ἀσπούς τοῦ ρυσθάντος Αἰδίου,
 καὶ μ' αὐτοὺς ρυσθῶμενοι θὰ φύγουν
 καὶ 'στὴν ἔδρακ θὰ πῶν τοῦ διαβόλου.

Ὅπταν ἐκ τοῦ βράχους καθήλας, Θεωδωρὸς,
 χωρὶς θυμοῦ μπουρὶ,

κ' ὅπταν συνεκέπτου, θεσμῶν Ἱερειῖα,
 μετὸς διώκτας σου τοὺς τρεῖς,
 τότε κ' ἡ τέλεια Πατρὶς
 τιμὴ καὶ δοξ' ἀνέκραξε τῇ σῇ μακροθυμίᾳ.

Πῶς συγκατέθη πρὸς αὐτοὺς ἡ πολεμία κράσις σου;
 δοξὰ τῷ κόμματι τῷ σῷ καὶ τῇ συγκαταθέσει σου.
 Τὴν εὐρωστίαν βλέποντες τῆς τῶσθ' ἀνοσχῆς σου
 κ' οἱ πρῶν σύμμαχοί σου,
 κάκειν' ὑπερβαυμάζον τὴν ὑψηλότητά σου,
 κ' ὁ Ραδιὸν ἐξέλημε τὴν ραδιότητά σου.

Καὶ νῦν, ὦ Σῶτερ τῶν θεσμῶν, ἐμεγαλύνθ' ἡ δρᾶσις σου...
 διὸ κραυγάζουν χαίροντες
 καὶ νεαροὶ καὶ γέροντες:
 δοξὰ τῇ ραδιότητι καὶ τῇ συγκαταθέσει σου.

Κ' ἂν με σκληρότητα πολλήν
 θίδουν 'στὸ βράχια σου χολήν
 κ' εἰς τῶσθ' ἰδῶν ἔξας,
 νικᾶς καὶ νῦν ἐνδόξως.

Μακροθύμος, φιλεύσπλαγχνος, καὶ πρῶτος κ' ἐλεήμων
 μέγα παρέσχες ἔλαος πρὸς τὴν Τριπλὴν καὶ πάλιν,
 κ' ἔσαν ἐξήλας τῆς Βουλῆς ὡς Ἰωσήφ εὐσχήμων
 τὸτ' ἐκράζε κ' ἡ δεξιὰ μετὰ νυκτὸς κραυγῶν:
 δοξὰ τῷ νέφ' γέροντι, δοξὰ τῷ συνδρομῶντι
 τάνηθ' καὶ τὸν Κόντην.

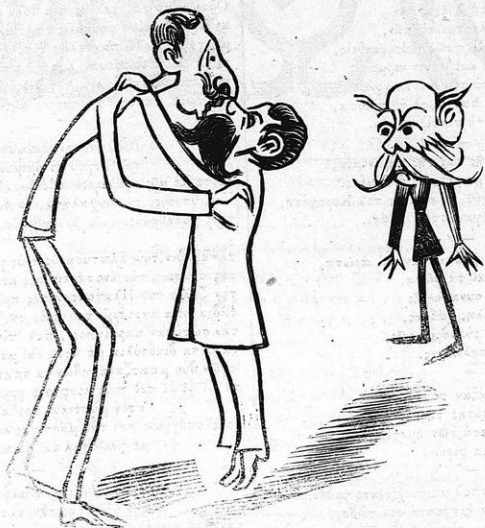
Ὅ! πῶς ἐφῆρθαν πρὸς σέ, τὸν ραδιὸν Σωτήρα!...
 ὁ Κόντης ὁ παράνομος; μετὸς συστατικῶσ
 ἔδωκε κομβολόγιον 'στὴν δεξιὰν σου χεῖρα;
 μετ' ἑσπέρου δὲ σ' ἐνέδωκε ἀντὶ τῆς ρεδιγκότης,
 καὶ χαιρέκως σὺβλεγε τὸ δυσσεβὲς τὸ σῶμα,
 ἄσ' ἰδὸν μοναστήρι πῆγαν, κ' ἔγελε μετ' ὃ ταῦμα.

Πλὴν σὺ μακροθύμος καὶ νῦν ἐφάνης τῷ Κορριάτῃ,
 κ' ἄρες αὐτῷ, προσέλεγε, οὐκ οἶδε γὰρ τί πράττει,
 καὶ τότε συγκατένευσε, οἰκτιρῶν τοὺς Πιλάτους,
 τὸ μέγα μορμολύκειον καὶ ψυρεσθῆ τοῦ κράτους,
 καὶ μετ' ὃ κομβολόγιον ἀκακίτου κ' ἀκακίτου
 τῆς κεφαλῆς τῶν ἔθρους ὡς σκεῖν κεραμείως,
 καὶ λόγων ἐγίνες κοπὴς τοῖς φίλοις τοῖς σιμώσασιν...
 ὁ παρὰ πάντας ἀγαθὸς, Κορδονκρέλε, δοξὰ σοι.

Βραβεῖον χιλιόδραχμον, δραχμῶν γιλιῶν γέρας
 ἐδόθη 'στοῖς πατέρας,
 κ' ἀντίρρην δὲν ἔφερε κενένας σταυρωτῆς,
 κ' ἰδοὺ διεμερίσαντο χιλίαι ἐκαστοῖς,
 καὶ πάντες οἱ καθεύδοντες
 πρὸς τὸν Ταμίον ἐπεύδοντες
 μετ' ἰουλιανῶν γλάρων
 ἐκράζον: ἄρον ἄρον,

χιλίαι πλήρωσαν ἡμῖν, ὄσως μετ' ὃ παράβουλο,
 κάκεινος ἔλεγεν αὐτοῖς: ἀσπέρτε 'στὸ γέρο διβόλο.

'Στοῦ Κεντρικοῦ τὴν θύραν
 συνήγαγον τὴν σπειρὸν,

κι' ἀγρόπινος οἱ πατέρες τὸ Κεντρικὸν φρουροῦντες
ἔστεκαν ἀπορῶντες
ἂν θὰ πληρώσῃ πάλιν ὁ κορβανῆς τοῦ κράτους
τοὺς γλωσσοκαμπανατοὺς,
ἔν' ἀληθεύσῃ ἡ ρῆσις πὺς θὰ γενῆ θυσία
καὶ τὸν ἀμὸν θὰ φάγουν διαπάνη δημοσίᾳ.

Αὐτὸ τὸ νέον γέρας καὶ τὸ βραχέιον τοῦτο,
τὸ στέφαν τοὺς ἀγῶνας,
Πλατούτσας ἀνομειτία, λαὸς ὑπερυψούτω
καὶ νῦν καὶ ἴσοις αἰῶνας.

Ἄγγελος μέγας μὲ πετὰρ λευκότερα χιόνος
παρὰ τὴν θύραν ἐπιστὰς τοῦ Κεντρικοῦ προφρόνας,
πρὸς τὸν Ταμίαν ἔλεγεν ἀβήτω πᾶν ἐμπόδιον,
τὸ χρῆμα γὰρ καὶ νῦν ἐστὶ τοῦ Βουλευταῖς ἀρμόδιον,
μόνον δ' ὁ Ράλλης χρημάτων ἀλλοτρίως ἐδείχθη
καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἀμοιβῆς λυσώδης ἐκηρύχθη.

Ἦ! τοῦ Σαββάτου τοῦ γνωστοῦ μεγάλα πελαγώματ'!
ὦ! τοῦ λαοῦ τοῦ χάσκοντος πρὸ τῶν ἐδρῶν τῶν διῶν...
ὦ! Θεσσαλῶν καὶ Πατριῶν δεινὰ σκυλοφαγώματα
περὶ τοῦ ποῦ νὰ προταγῶν ἐκ τῶν Νομοσχεδίων.

Βουλῆς τὸ καταπέτασμα κλεῖνει διεργάγη,
καταίκιαι ἐκουδοῦνιζαν καὶ πρὸβατα καὶ τράγοι.

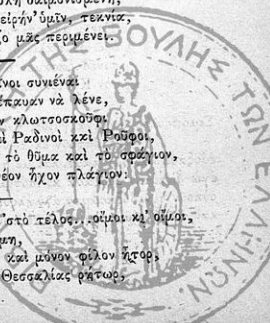
Ἰδιὸ τοῦ νομοσχεδίου εἶχε καθένεας κύριος
ἀστράπτων καὶ μηνίων,
πρὸς δὲ τὸν Δούτην ἐκραξε κι' ὁ Στάσης ὁ Κυθῆριος:
«σὺ θρῦῶ τὸ κρανίον.»

Μέγχι αὐτὸ τὸ Σάββατον, τὸ σείσαν τὸ Πρακτιώριον
μὲ στόματα παρλάζοντα καὶ γουρλωμένα μάστιγ,
καὶ Καρπάτιον ἴδομεν, τὸν ἄνδρα τὸν πελώριον,
ποῦφερε νομοσχεδίων κι' ἐκείνος γιὰ τάλαντι.

Ἦ! λύσσα ποῦ τοὺς ἐπῆρας καὶ σχεδιομανίαι,
κι' ἀνίστατο κι' ἐξίστατο Βουλὴ δαιμονισμένη,
πρὸς δ' ὁ Κόντης ἐκραξεν: εἰρήν' ὑμῖν, τεκνία,
καὶ πρὸς Ζακίμην ἔλεγε: κάθ' ὅ μὲς περιμένει.

Ἦμος οὐκ ἠβουλήθησαν ἐκείνοι συνέναι
καὶ γιὰ τὰ νομοσχεδία δὲν ἔπαυαν νὰ λένε,
διανοήθησαν κενὰ κι' ἐπῆζαν κλωτοσοκῶσαι
κι' ἐξέστησαν Ροδοπούλοι καὶ Ραδινοὶ καὶ Ρούφοι,
κι' ὁ Κόντης, τῶν ἐξελικσῶν τὸ θῆμα καὶ τὸ σπᾶνιον,
πρὸς τὸν Ζακίμην ἐψάλε μὲ νέον ἦχον πλάγιον:

Πὰ βού γὰ δι...τὴν πάλιμ' στὸ τέλος...οἴμοι κι' οἴμοι,
συνάναρξ Ζακίμη,
ἔαρ γλυκὺ μου, ζῶγιχ μου, καὶ μόνον φέρον ἦτορ,
παρέστη καὶ Κυριαζῆς, τῆς Θεσσαλίας ρητορ.

κι' ἐμελεψεν ἐκ τοῦ βήματος αὐδῆς γλυκαίης μέλος,
τοῦ λόγου του τοῦ περνούου συνέχεναι καὶ τέλος.

Οὐκοῦν ἰδὼν ὁ Σιγῆλιός, ὁ τόσον περκαρνεῖς,
πῶς ἄδικα τὰ λόγια πᾶν
κι' ὅτι τετέλεστο τὸ πᾶν,
μκντεῦσας τὰ γενόμενα καὶ πῶσιν ὄσφρανεῖς,
ὡς ὁ Κρονίων ἐνευσε μ' ἐνα καὶ μόνον νεῦμα
καὶ μκνφεστό λήξεως μετὰ τοῦ Κόντη γράφει,
κι' εὐθύς τὸ Βουλευτήριον παρῆσθε τὸ πνεῦμα,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἔσφυε μετὰ τὸ αὐτὴν πιλᾶφι.

᾿Ω! τῆς ἀπάτης τῆς φρικτῆς καὶ τῆς περκαρνομίας!
τοῦλάχιστον ἂν πλήρωσε τῆς χίλιας ὁ Ταμίης.
᾿Ω τῆς φανάκης τοῦ μουγγού κι' ἐκείνου τοῦ Κορραῖτη,
ποῦ μκνφεστό λήξεως ἐπῆγαν ἑστὸ Πλάττι.

Σημάκιον κμκατίζουσαν δὲν βλέπω σὺν καὶ πρῶτα,
κι' ἔδουσαν καὶ τὰ φῶτα.
᾿Ω λήξις τῆς συναγωγῆς
καὶ τῆς μεγάλης χάρρας,
ὡ πλῆξις τῆς εὐάνδρου γῆς,
καυτίδος τῆς παλάδρας.

᾿Ω νέον πραξικόπημα, καράξιαν τοὺς πατέρας,
ὅσταν κι' ὁ Θεόδωρος, ἐλθούσας τῆς Δευτέρας,
πρὸς τὴν Βουλὴν ἐβάδιξε μετὰ τῆς ἡμετέρων,
γοργῶν τὸ βῆμα φέρων.

Πλὴν ὡ τῆς φρίκης τοῦ παπποῦ μετὰ τὸ χιονότο φρούδι,
ὅταν ἐκείνου τὸ χαρτὶ φάτακ ἔμπροστά του πῶδε,
καὶ κάποιος περκαρτὰς κλητήρ εἶπε τῷ Κορδιονίθι
πῶς διακλέυται Βουλὴ κι' οὐδεὶς οὐκ ἔστιν ὠδε.

Τότε ἐπεφώνησε διψῶ πρὸς φίλους ὁμοδόξους,
καὶ τις τῶν Βουλευτῶν
ἐμπλήσας σπόγγον ἕξους
ἐπότιζεν αὐτόν.

Ἐΐλι λαχὰ σβασκλήνῃ κρουγάζει νῦν ὁ Δράκιον,
κατανοήσας τῶν τριῶν τὴν πρῆξιν τὴν δολίαν,
ἤρωτων δὲ τινες ἐκεῖ: μὴ κράζῃ Κορσονάκον
τὸν ἐκ Μεγαλοπόλεως, ὅπου τὸν λέν Ἠλίαν;

Ἐψεν ὁ Κόντης ἐξκαλὸς τοῖς φίλοις μαθηταῖς:
οὐκοῦν κι' ἂν δὲν ἐπῆρατε τῆς χίλιας μετρηταῖς,
νῦν ἐδοξάσθητε καὶ οὐκ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς τὸν πᾶρόντα σάλον.

Ἔεστε μὲν, φίλοι, δι' ἐμοῦ,
ἐγὼ δὲ πάλιν δι' ὑμῶν,
συνεδοξάσκαμεν δι' ὅμο
τὸν Κυβερνήτην τὸν ὠμόν.

Σιμόπουλος δ' Ἀνάργυρος, γνωστός ἐκ τῶν γνωστῶν μου
κι' ὅστων ἐκ τῶν ὁστών μου,
ἐδόξασε καὶ σὺ καμὲ καὶ μετὰ τὸ περκαρπάνου,
ἐγὼ δ' αὐτὸν ἐδόξακα κι' ἰσότημον τὸν κάνω,
οὐκοῦν συνεδοξάσκαμεν ἀλλήλους μετὰ τὸν Ἄγιο
καὶ τοῦ Ζαχίμη τοῦ μπεμπὲ τοῦ δώσαμε κουράγιο.

Τὸν νόμον τετέλεκατε, τὴν πίστιν ἐφυλάξατε,
πλὴν μετὰ τὰ νομοσχέδια τὴν πίστιν μὲς ἀλλάξατε
κι' ὀλίγου δὲν νὰ φέρετε διάσπασιν καὶ ρῆξιν,
μὲ σὺς τὴν στείξαζαμε κι' ἐμεῖς μετὰ τῆς Βουλῆς τὴν λῆξιν.
Οὐκοῦν μετὰ τὰς χίλιας σὺς πολὺ μετὰ συγκινεῖτε,
κι' ἂν ὁ Φουκιὸν φουθῆεις τὸν Ράλλην τὰς ἀρνέτικα,
μὴ ταραξούσκαμεν παντελῶς ἡ φίλη σὺς καρδίη,
κι' ἂν μοῦ περίσσευαν λεπτά, περίλυπα παιδία,
ἐγὼ θὰ τῆς ἐπλήρωκα τῆς χίλιας ἐστὸ φουάστο,
μὲ τώρα... κκευθούσο σὺς κι' ἀντίο ντελ πασαστό.

Βουλὴν τὴν προκίονιον,
τοῦ λόγου τὸ διακίονιον,
δεῦτε μετὰ βῆμα βῆμα κι' ἐνθυμηθῶμεν ἡδη
τοὺς ὕπνου, τὰ ρουχαλιτὰ, τὸ διακίως βρσιδί,
τοὺς κμκηθμούς, τοὺς βρυχηθμούς, τοὺς βόγγους, τὰ ραπί-
[σκατα,

τὴν ἐξῆψιν, τοὺς ἐμπυσοῦς, τοὺς γδούπους τὰ λακτισματὰ,
τὰς στάσεις, τὰς ἐνστάσεις τῆς καὶ τὰς ἐπερωτήσεις,
τὸν ζῆλον τοῦ Πλακτούτα τὴς πρὸς τὰς καταμετρήσεις,
τὰ δικάσκα κμκατέρη του πρὸς τῆς Βουλῆς τὴν θύραν,
τὴν σῶτερην παρῆτησιν, ποῦ ἴσω τὴν ἐπῆραν,
τὰ τόσα δικαυλίη μετὰ καὶ μετὰ γάλα
ἑστῶν δύο κμκατῆκνκᾶκθων τὰ σπῆτα τὰ μείζαλα,
τὰ ψι ψι ψι καὶ τοὺς κρουφτοὺς γρηῆς πολιτικῆς
ἑστῶν μυστικῶν προβάκλων,
τοὺς σπόγγους καὶ τὰς κμκτιγῆς κατὰ τῆς Ἐθνικῆς
μὲ γλώσσαν καὶ μετὰ κᾶλμον.

Ἐνθυμηθῶμεν, ἀδελφοί,
τὴν ὕψιν τῆς τὴν κμκατῆρῆ,
τᾶνηλεῆ ντουῖλα τῆς, καὶ τοῦ θεοσίου κι' ἐκείνας
τὰς ζητουμένας πάντοτε πολεμικῆς εὐθύνες,
ποῦ τρωμερὰ θὰ ζητηθῶν μετὰ τὸν συνῆθη τόνον
καὶ ἐστὸν κατόπιν χρόνον
χάριν δικακδεάσους
τῆς ἐξημμένης πλάσσεως.

Πρὸς δὲ καὶ τὴν διάρρηξιν φιλιᾶς ἐσημέρου
τῶν ἄλλων καὶ τοῦ γένου,
τὰ διὰ λίστας ἀριθμῶν παννύγια σταχυώματα,
ποῦφρευκα ὡς σουδάρι μετὰ τὰ ζημερωματὰ
κι' ἐνόμικες πῶς ἐκλακιν τὸν κύρη καὶ τὴν μάννα των,
καὶ τέλος τὸν ἀνέλπιστον κι' ἔλεεινὸν τῆς θᾶκτων.

Ἡ Χάρρα κατακείκασται, κακεῖ δὲν εἶν' ἐκεῖ,
μόνον ἡ Δόξα καθέβεται κρινώδης καὶ λευκὴ,
κι' ἐνθυμουμένη διαρκῶς τὴν θηριώδη πάλιν
ἀπὸ τῆς ἔδρας τῆς μίξας μεταπῆδε ἑστὴν ἄλλην.
Διὸ βοήσκαμεν κι' ἡμεῖς: ἰδοὺ πρὸς δόξαν στάδιον,
ἐνδόξως γὰρ δεδοξάσκαται τοῦ κράτους τὸ Παλλάδιον.

᾿Ο Χάμλετ ὁ Σκιζήπριος, ὁ τέλειος ἐν κᾶλλει,
περιφανῆς μετάρρασις τοῦ Μι τοῦ Διακμῆλη,
πωλεῖται ἐστὸ Γραφετόν μετὰ μίξας ἀρχμῆς,
κι' εἰς φίλους τὸν συστήμονον θερμῶτα κι' ἐμεῖς.

Γιατρός Φιλαρετόπουλος, πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείων,
σπουδαῖον περὶ Καλλωνῆς ἐδόξακε βρσιδίον,
ἐγκλιπτιον γὰρ καθεμᾶ κμκαὶ καὶ κοπίλα,
ποῦ μετὰ τὰς ὀδηγίους τοῦ γῆνη μίκα πρέλλα.